

Arrest

**nr. 51 817 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, dient op 26 oktober 2005 een aanvraag tot de afgifte van een visum kort verblijf in. Dit visum wordt op 14 december 2005 geweigerd.

1.2 Op 3 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.3 Op 19 september 2010 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in kader van een politiecontrole naar aanleiding van een actie tegen drugsoverlast.

1.4 Op 19 september 2010 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt diezelfde dag aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“ BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, {...}

genomen op 19.09.2010

wordt aan

de persoon die verklaart zich B., N. te noemen, {...}, en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om uiterlijk op 24/09/10 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

x - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.

...

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

3.1.1 Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker dat hij op 3 december 2009 een verzoek tot regularisatie in toepassing van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en 9bis alsook artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Verzoeker wijst erop dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State maar dat de verwerende partij zich heeft geëngageerd om binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de inhoud en de geest van deze instructie verder uit te voeren. Bijgevolg wordt er een gedoogbeleid gehanteerd zodat verzoeker het recht heeft te verblijven op het grondgebied weze het dat hij niet automatisch recht heeft op een arbeids- of beroepskaart. Verzoeker meent dat het juist de finaliteit is van zijn aanwezigheid op het grondgebied in afwachting van een beslissing door de verwerende partij aangaande zijn precaire verblijfstoestand en dat indien het bevel zou worden uitgevoerd, hij alle belang verliest. Verzoeker stelt dat hij een blanco strafregister heeft en hij niet gekend is bij de diensten van justitie. Verzoeker verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing en meent dat hij wel degelijk in bezit is van een geldig paspoort en identiteitskaart waarbij hij stelt dat de motivering stereotiep is en gewoon de aankruising betreft op een voorgedrukt formulier, bovendien uitermate summier gemotiveerd en een passe-partout is. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing genomen werd in strijd met de wet van 15 december 1980, het KB van 8 oktober 1981, de instructie van de minister van 19 juli 2009 en in strijd met de verplichting tot draagkrachtige motivering waarover hij infra in zijn verzoekschrift meer uiteenzet en de redelijkheid.

3.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat het eerste middel van verzoeker onontvankelijk is aangezien het geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht nu de loutere verwijzing naar de wet van 15.12.1980 en het KB van 8.10.1981 aan deze vereiste niet beantwoordt. Geheel ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat verzoekers

beschouwingen waar hij meent dat hij gedoogd moet worden op het grondgebied, niet kunnen worden aangenomen. Zo stelt de verwerende partij dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking kan hebben ten aanzien van het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij verwijst tevens naar pagina 10 van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 en naar rechtspraak van de Raad van State. Zij stelt dat er geen sprake is van een gedoogbeleid en dat de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet in bezit is van de vereiste documenten en aldus illegaal in België verblijft. De verwerende partij verwijst naar het administratief verslag van de vreemdelingencontrole van 19 september 2010 en meent dat door de gemachtigde terecht toepassing werd gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker wel in bezit is van een identiteitskaart/paspoort, die hij niet bij zich had op 19 september 2009 en waarvan de politiediensten ook geen melding hebben gemaakt, kan hieraan geen afbreuk doen. Bovendien verliest verzoeker uit het oog dat het louter beschikken over een identiteitskaart niet volstaat opdat hij recht zou hebben in het Rijk te verblijven. De verwerende partij verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing waarbij uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum zodat verzoeker niet anders dienstig kan voorhouden. De verwerende partij merkt op dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn tweede middel trouwens uitdrukkelijk erkent dat zijn paspoort niet voorzien is van een visum. De verwerende partij verwijst voorts naar rechtspraak van de Raad en besluit dat verzoekers beschouwingen niet aangenomen kunnen worden.

3.1.3 In de repliekmemoire herneemt verzoeker zijn eerste middel zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift.

3.1.4 Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de wet van 15 december 1980, het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, de instructie van de minister van 19 juli 2009 en de redelijkheid merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van de wet, het koninklijk besluit, de instructie en de redelijkheid, zonder evenwel op precieze wijze aan te geven welke bepalingen van de wet, het koninklijk besluit en de instructie hij geschonden acht en op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. Wat betreft de redelijkheid laat verzoeker na aan te geven op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.1.5 Waar verzoeker in zijn uiteenzetting stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met een draagkrachtige motivering en verwijst naar zijn uiteenzetting in het tweede middel dienaangaande, wijst de Raad op zijn bespreking onder punt 3.2.5.

Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, niet gegrond.

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

3.2.1 In wat verzoeker als een eerste onderdeel van zijn tweede middel benoemt, roept verzoeker een schending in van de draagkrachtige motivering waarbij hij vooreerst de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 citeert en betoogt dat de toepassing van voornoemde wet door de Raad ambtshalve moet worden getoetst. Verzoeker meent dat de beslissing onvoldoende werd gemotiveerd, meest letterlijk lapidair is en duidelijk een stijlformule betreft. Verzoeker stelt dat het de geschreven beslissing is die hem wordt meegedeeld die aan de formele motiveringsvereiste moet voldoen en niet de motivering die in andere stukken zou kunnen voorkomen of de motivering daarachter. Volgens verzoeker bevat de bestreden beslissing noch de juridische noch de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen, laat staan dat deze vermelding afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de

voornoemde wet. Bovendien vindt verzoeker dat de motivering defect is nu hij in het rijk verblijft onder dekking van een geldig paspoort zodat de motivering volstrekt genomen werd in strijd met de correcte inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid, minstens onredelijkheid.

3.2.2 In wat verzoeker als een tweede onderdeel van zijn tweede middel benoemt, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing gemotiveerd is in strijd met de inhoud van het dossier, in strijd met de instructie van 19 juli 1991 en getuigt van manifeste onzorgvuldigheid minstens kennelijke onredelijkheid. Verzoeker betoogt dat de administratie op de hoogte is van het feit dat hij in het rijk verblijft onder dekking van een geldig paspoort en onder dekking van een verzoekschrift strekkende tot regularisatie. Volgens verzoeker berust de betekening van het bevel op een vergissing aangezien de verwerende partij niet heeft nagekeken of er toepassing diende gemaakt te worden van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker besluit dat hem het verder verblijf in afwachting van een beslissing inzake zijn regularisatieverzoek niet mag worden ontzegd.

3.2.3 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert en dat hij erin slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en bijgevolg blijkt geeft kennis te hebben van de motieven zodat dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting. In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, herhaalt de verwerende partij dat terecht toepassing werd gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, wat niet het geval is. De verwerende partij besluit dat bij de bespreking van het eerste middel reeds afdoende is aangegeven dat het louter indienen van een regularisatieaanvraag geen enkel verblijfsrecht met zich meebrengt. Er diende evenmin gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing nopens de hangende regularisatieaanvraag.

3.2.4 In de repliekmemorie herneemt verzoeker zijn middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.2.5 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten : verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker in essentie betoogt dat hij wel degelijk in bezit is van een geldig paspoort, dat hij in afwachting van de behandeling van zijn regularisatieaanvraag op het grondgebied mag verblijven en dat de motivering een stijlformule betreft, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 september 2010 door de politie van Antwerpen werd aangetroffen tijdens illegaal verblijf. Verzoeker kon geen enkel verblijfs- of identiteitsdocument voorleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid

heeft dan ook terecht toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge hetwelk een bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden aan een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en die in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.(…)”

Waar verzoeker betoogt dat hij wel degelijk in bezit is van een geldig paspoort en een identiteitskaart merkt de Raad op dat verzoeker voorbijgaat aan de terechte vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker op het grondgebied verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat de administratie perfect op de hoogte was dat hij in het rijk verblijft onder dekking van een geldig paspoort nu deze stelling de motivering dat verzoeker niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum niet kan ontkrachten. Verzoeker betwist bovendien niet dat hij niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd werd, dat zij lapidair is en een stijlformule betreft, merkt de Raad op dat in casu geen sprake is van een stijlformule of standaardmotivering. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoeker zich bevindt, met name dat hij niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Verzoeker houdt tevens voor dat hij in België verblijft onder dekking van zijn regularisatieaanvraag ingediend overeenkomstig de instructie van 19 juli 2009 en hem bijgevolg geen bevel om het grondgebied te verlaten kon afgeleverd worden. De Raad wijst verzoeker er evenwel op dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van een vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

In casu betreft de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten dat kan worden genomen louter op grond van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige documenten. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of verhindert niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat de minister of zijn gemachtigde eerst dient te beslissen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf. Evenmin valt in te zien waarom verweerder de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken bij de beoordeling van het thans bestreden bevel, nu de motieven van het bevel, met name: *“niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”* niet worden betwist door verzoeker. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog een schending van de

motiveringsplicht en een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geenszins aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Aangaande het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verweerder niet tot een louter routineuze en administratieve afhandeling van verzoekers zaak is overgaan doch dat verweerder rekening heeft gehouden met de concrete elementen van verzoekers situatie, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Tevens is gebleken dat de aanvraag om machtiging tot verblijf geen beletsel vormt voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker geeft niet aan welke andere elementen verweerder dan wel in overweging had moeten nemen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft de bestreden beslissing dan ook gestoeld op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. S. TRICOT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. TRICOT

S. DE MUYLDER